

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1097/2021
15.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Антонић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Коста Даниловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 796/2020 од 07.12.2020. године, у седници одржаној 15.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 796/2020 од 07.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 796/2020 од 07.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 947/2020 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за претрпљене физичке болове 50.000,00 динара и за претрпљени страх 30.000,00 динара, укупно 80.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 06.10.2020. године (дана пресуђења) па до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.700,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 796/2020 од 07.12.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. О захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете (према одговорном лицу када је штета проузрокована кривичним делом) и о истакнутом приговору застарелости потраживања, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама

Врховног касационог суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 376. и 377. Закона о облигационим односима. Наиме, када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према сваком одговорном лицу, застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Прекид застарелости кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете. После прекида застаревање почиње тећи изнова (члан 392. став 1. ЗОО) па код постојања правноснажне осуђујуће пресуде кривичног суда застарелост почиње да тече изнова и навршава се када протекне онолико времена колико је законом одређено за застаревање које је прекинуто (члан 392. став 6. ЗОО). Примени правила из члана 390. ЗОО има места само када је тужба одбачена због ненадлежности или ког другог узрока који се не тиче суштине ствари што овде није случај. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.07.2020. године, ради накнаде штете. Вредност предмета спора је 80.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић